

Overweging Kruis 28 juli 2007

Die Abraham toch, die waagt het te onderhandelen met God alsof hij op de markt staat! Toch doet hij het, omdat hij gelooft in een rechtvaardige zaak. Hij vraagt het niet voor zichzelf, maar voor anderen en probeert het onderste uit de kan te halen, want hij vecht voor het volk dat hem door God toegezegd is. Het argument dat het onrechtvaardiger is om enkele onschuldigen te straffen dan om een grote groep schuldigen vrij te spreken, grijpt hij aan om een beroep te doen op de barmhartigheid van God. Opmerkelijk is, dat hij niet overvraagt. God beloont hem daarvoor door als er geen 10 rechtvaardigen in Sodom zijn, alsnog Lot en zijn gezin te sparen.

In het evangelie lezen we dat de apostelen aan Jezus vragen om hen te leren bidden. Wie de Joodse traditie kent, moet toch wel zwaar verbaasd zijn, dat vrome Joden, die de hele sabbat bezig zijn om de schrift te lezen en te bestuderen, blijkbaar toch twijfels hebben of hun manier van bidden wel de juiste is; zij nemen zelfs Johannes als voorbeeld.

Hoe komt dat toch?

Blijkbaar is bidden geen mechanische bezigheid. Als de apostelen Jezus zien bidden, weten en voelen ze gewoon dat het een manier van bidden is die hen niet vanzelfsprekend afgaat. En dan vat Jezus het bidden samen in het gebed dat wij nu kennen als het Onze Vader. Dat is geen gebed uit eigen belang of om persoonlijk voordeel te halen. Het is als een gesprek met een goede zorgzame vader, waarin mensen God die eer bewijzen, waar hij recht op heeft als Schepper. "Onze Vader die in de hemel zijt. Uw naam worde geheiligd, Uw rijk kome. Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel." Daar blijkt hoop uit en een toekomst van vrede. Daarin wordt de biddende ik-vorm al snel vervangen door de wij-vorm. "Geef ons heden ons dagelijks brood." Uiteindelijk spreek je dan uit, dat je zelf actief wordt door anderen hun schuld te vergeven, want zonder zelf vergiffenis te schenken aan anderen heeft vragen om vergeving aan God voor jezelf iets schijnheiligs. "En vergeef ons onze schuld zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven"

Bibliotheken vol zijn er geschreven over bidden en nog steeds ben ik er niet uit wat de beste manier is. Bidden is heel persoonlijk. De ene manier past bij sommige gelovigen zoals een andere manier alleen bij anderen past. Doorslaggevend blijkt te zijn dat bidden voor jezelf pas echt zin krijgt, als je eerst voor anderen gebeden hebt. Het leven van Jezus zelf is daar één groot levend voorbeeld van. "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen. Laat deze kelk aan mij voorbij gaan, maar niet mijn doch Uw wil geschiede"

Ik heb er begrip voor dat jonge mensen die moeite hebben met kerkgang in het weekeind zich dan inzetten voor jeugd of gehandicapten als coach of begeleider. Ik zie dat als hun manier van bidden. Blijft wel de verantwoordelijkheid en de opdracht van gelovige ouders om net als Jezus duidelijk te maken in woord en daad wat de plaats van God in hun leven is. En dat is een rol die niet altijd gemakkelijk is, maar door volhouden en merkbaar succes, hoe klein ook, enorm bevredigend kan zijn.

Als kind heb ik nooit begrepen, waarom we thuis altijd samen de rozenkrans moesten bidden. Ik vond het maar een automatisch herhalen van verhaaltjes, die ik allang kende. Pas later kwam ik erachter, dat de kracht van het regelmatige gebed en het op vaste tijdstippen tijd nemen voor God, heilzaam en voldoening gevend kan werken.

Persoonlijk ben ik meer iemand van het type "ora et labora". Het bekende "bid en werk" van de Benedictijnen. Als bidden niet samengaat met de handelingen, die bij de oplossing van het probleem waarvoor je bidt onmisbaar zijn, krijg ik er geen goed gevoel bij. Bidden is praten met God, maar zoals mijn ouders altijd zeiden: "Praatjes vullen geen gaatjes. Steek liever je handen uit de mouwen en doe er wat aan."

Zijn we trouwens niet allemaal geschapen naar Gods beeld en gelijkenis. Als we met dat uitgangspunt eens wat meer met elkaar echt praten en elkaar helpen, zou dat wel eens een manier van bidden zijn, waar God goedkeurend glimlachend tevreden over kan zijn. De wereld zou op die manier een stuk leefbaarder voor allen kunnen worden. Een plaats waar mensen zich veilig en levend in vrede voelen, en zichzelf kunnen en durven zijn onder Gods zegen. Laten wij voor elkaar Gods handen zijn. Amen